

Noras

Barbara O'Connor

Noras

Versta iš:
Barbara O'Connor
WISH
Farrar, Straus and Giroux Books for Young Readers,
New York, 2016

Barbara O'Connor

Tikrai draugei Monikai

Noras

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Barbara O'Connor, 2016

© Viršelis, Yuumei Art, 2019

Pirmą kartą anglų kalba 2016 metais JAV išleido

Farrar, Straus and Giroux for Young Readers,

Niujorkas, JAV.

Išleista susitarus su *Farrar, Straus and Giroux Books for Young Readers, Macmillan Publishing Group, LLC* leidybos ženklu.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Laura Ivoškienė, 2019

© Leidykla „Niekio rimto“, 2019

ISBN 978-609-441-593-7

Iš anglų kalbos vertė Laura Ivoškienė

Vilnius
2019

Pirmas skyrius

Žvilgtelėjau į anketą ant savo suolo.

Susipažinimo anketą.

Jos viršuje mokytoja Vilibai buvo užrašiusi *Šarlemanė Ryz.*

Dideliu brūkšniu užbraukiau *Šarlemanė* ir parašiau *Čarlė.*

Mano vardas yra Čarlė. Šarlemanė – kažkoks kvailas mergaitės vardas, mamai sakiau tai begalę kartų.

Nužvelgiau visus kaimiečius aplink save, atliekančius matematikos užduotis pratybų sąsiuvinuose.

Mano geriausia draugė Alvina taip ir sakė, kad čia bus vien kaimiečiai.

„Tau žiauriai nepatiks Kolbyje, – pareiškė ji. – Ten bus tik raudoni žvyrkeliai ir vaikai kaimiečiai, – ir permetusi šilkinius plaukus per petį pridūrė: – Kertu lažybų, jie valgo voveres.“

Užmečiau akį į pietų dėžutes pasuolėse aplink mane ir pagalvojau, ar tik jose nebus sumuštinių su voveriena.

Vėl dėbtelėjau į anketą priešais save. Turėjau joje viską užpildyti, kad naujoji mokytoja galėtų su manimi susipažinti.

Eilutėje *Aprašyk savo šeimą* brūkštelėjau: bloga.

Kokia tavo mėgstamiausia pamoka? Jokia.

Išvardink tris mėgstamiausius užsiėmimus. Futbolas, baletas ir muštynės.

Du iš jų buvo visiškas melas, bet vienas – gryna teisybė.

Aš dievinu muštynes.

Mano sesuo Džekė iš tėčio paveldėjo juodus kaip rašalas plaukus, o aš – karštą būdą. Jei gaučiau 5 centų monetą kaskart, kai išgirstu man sakant „Obuolys nuo obels netoli rieda“, būčiau labai turtinga. Tėtis įsivelia į muštynes taip dažnai, kad visi jį vadina Mušeika. Tiesą sakant, kaip tik šią akimirką, kai tupiu čia, Kolbyje, Šiaurės Karolinoje, senasis Mušeika vėl sėdi Rolio apygardos kalėjime dėl savo aistros muštynėms.

Man nereikia krikščioninio rutulio, kad galėčiau pasakyti, jog būtent šią akimirką mūsų name Ralyje per patį vidurdienį mano mama guli lovoje, užuolaidos užtrauktos, o ant naktinio stalelio stovi tuščios gazuotų gėrimų skardinės. Visą dieną taip ir praguolės. Jei būčiau ten, jai būtų nuspėjaut, ar aš

mokykloje, ar drybsau ant sofos ir pusryčiams valgau sausainius.

– Bet tai tik ledkalnio viršūnė, – pasakė socialinė darbuotoja, išpyškinusi sąrašą priežasčių, dėl kurių buvau siunčiama gyventi į miestą pas du man visai nepažįstamus žmones. – Tau geriau gyventi su giminaičiais, – pareiškė ji. – Gasas ir Berta – tavo giminaičiai.

– Kokie giminaičiai? – paklausiau.

Ji paaiškino, kad Berta – mamos sesuo, o Gasas – jos vyras. Dar pasakė, kad jiedu neturi vaikų ir noriai mane priims.

– Tai kodėl Džekė gyvens pas Karolę Li? – klausiau gal kokį milijoną kartų. Karolė Li – Džekės geriausia draugė. Ji gyvena prašmatniame plytiniame name su baseinu. Jos mama kas rytą keliasi iš lovos, o tėtis nėra pravardžiuojamas Mušeika.

Toji moteriškė man dar kartą priminė, kad Džekė jau beveik suaugusi ir po kelių mėnesių baigs mokyklą.

Kai atkreipiau dėmesį į tai, kad aš penktokė ir jau nebe vaikas, ji atsiduso, dirbtinai nusišypsojo ir pasakė:

– Čarle, kurį laiką turi pagyventi su Gasu ir Berta.

Į tuos žmones niekad nė nežvilgtelėčiau, o dabar teks su jais *gyventi*? Kai paklausiau, kiek laiko turėsiu ten praleisti, ji atsakė – kol viskas susitvarkys ir mama atsistos ant kojų.

„O kiek jėgų reikia norint atsistoti ant tų sumautų kojų?“ – štai ką pagalvojau.

– Tau reikia stabilios šeimyniškos aplinkos, – paaiškino ji, bet žinojau, kad iš tiesų norėjo pasakyti: – Tau reikia šeimos, kuri nebūtų žlugusi kaip taviškė.

Vis tiek nesilioviau verkšlenti ir ginčytis, bet, nepaisant to, štai sėdžiu Kolbyje Šiaurės Karolinoje ir spoksau į susipažinimo anketą.

– Šarlemane, ar baigė? – netikėtai šalia manęs atsidūrė mokytoja Vilibai.

– Mano vardas Čarlė, – pasakiau ir berniūkstis riebaluotais plaukais priešais klasę ėmė springti iš juoko. Įsmeigiau į jį veriantį žvilgsnį ir spoksojau, kol jis užsičiaupė ir išraudo.

Mokytojai Vilibai atidaviau anketą ir stebėjau, kaip jos akys skaitant bėgioja pirmyn ir atgal. Kąklą jai išmušė raudonos dėmės, sutrūkčiojo lūpų kampučiai. Net nežiūrėdama į mane, ji nužingsniavo į klasės priekį ir ant savo stalo lyg karštą bulvę nusviedė anketą.

Sudribau į kėdę ir į šortus nusišluosčiau prakaituotus delnus. Buvo tik balandžio mėnuo, bet saulė kaitino kaip pirtyje.

– Nori, padėsiu? – priešais mane sėdintis berniukas parodė į matematikos užduočių lapą ant mano suolo. Jis buvo raudonplaukis ir nešiojo bjaurius juodus akinius.

– Nenoriu, – atkirtau.

Jis gūžtelėjo pečiais, nuo savo suolo paėmė pieštuką ir nukeliavo drožtuko.

Klibinkšt.

Paklibinkšt.

Klibinkšt.

Paklibinkšt.

Taip ir nušlubčiojo.

Tarsi viena koja būtų trumpesnė už kitą.

Maža to, vieną vilko žeme, kad net cypė kedas.

Žvilgtelėjau į laikrodį.

Po velnių! Pražiopsojau 11:11.

Turiu sąrašą įvairiausių aplinkybių, kada galima sugalvoti norą, pavyzdžiui, pamačius baltą arklį ar pučiant pienės pūką. Žvilgtelėjus į laikrodį lygiai vienuoliktą valandą ir vienuolika minučių – irgi šiame sąraše. To išmokau iš senuko, turinčio žvejybos reikmenų parduotuvę prie ežero, kur mudu su Mušeika eidavom žvejoti. Dabar, kai

pražiopsojau 11:11, per dieną turėsiu rasti kitą tinkamą akimirką. Nuo tada, kai baigiau ketvirtą klasę, dar nepraleidau nė vienos dienos sugalvoti norą, tad nieku gyvu nepraleisiu progos ir dabar.

Mokytoja Vilibai mostelėjo galva pieštuką drožiančiam raudonplaukiui ir pasakė:

– Hovardai, gal kurį laiką pabūtum Čarlei globojančiu draugu?

Ji paaiškino, kad į mokyklą atėjus naujokui, globojantis draugas viską aprodo ir supažindina su taisyklėmis, kol šis apsipranta.

Hovardas išsišiepė ir tarė:

– Gerai, mokytoja.

Ir viskas. Norėjau to ar ne – turėjau globojančią draugužį.

Likusią popietę laikas slinko taip lėtai, kad vos galėjau tverti. Kol kiti vaikai gyrėsi savo socialiniais projektais, spoksojau pro langą. Dulkę silpnas lietus, tolumoje virš kalnų viršūnių kybojo tamsiai pilki debesys.

Kai pagaliau nuskambėjo skambutis, sprukau laukan ir nurūkau į autobusą. Skubiai prasibrovusi jo viduriu, klestelėjau ant sėdynės paskutinėje eilėje. Įsmeigusi žvilgsnį į kramtamosios gumos gumulėlį, pridžiūvusį prie sėdynės priešais mane, po autobusą ėmiau siųsti lazerines mintis.

Nedriškite sėstis prie manęs.

Nedriškite sėstis prie manęs.

Nedriškite sėstis prie manęs.

Jeigu jau patekau į autobusą, prisigrūdusį nepažįstamų vaikų, norėčiau jame sėdėti viena.

Mano lazerinės mintys, regis, buvo veiksmingos, tad nukreipiau žvilgsnį nuo kramtamosios gumos į langą.

Autobuso link su šokčiojančia kuprine ant nugaros skubėjo tas šlubčiojantis raudonplaukis.

Jam įlipus, vėl įsistebeilijau į gumos gumulėlį ir ėmiau siųsti lazerines mintis.

Bet tas bičas, nė nestabtelėjęs, atšlubčiojo autobuso viduriu ir klestelėjo visai šalia manęs.

Tada atkišo man ranką ir tarė:

– Labas. Aš – Hovardas Odomas.

Dar pasitaisė savo šlykščius juodus akinius ir pridūrė:

– Tavo globojantis draugas.

Kas gi iš vaikų sveikinasi spausdamas ranką? Aš tokių nepažinojau.

Tačiau jis laikė ištiestą ranką ir spoksojo į mane, kol nebeatlaikiau ir ją paspaudžiau.

– Čarlė Ryz, – tarstelėjau.

– Iš kur tu?

– Iš Ralio.

– O kodėl tu čia?

Jis tikrai kišosi ten, kur nereikia. Bet pamaniau – jeigu jam išrėšiu atšiaurią tiesą, gal užsičiaups ir nebenorės būti mano globojančiu draugu.

– Nes mano tėtis sėdi kalėjime, o mama nesikelia iš lovos, – išdrožiau.

Tas nė nemirktelėjo.

– O už ką sėdi?

– Už muštynes.

– Kodėl?

– Kaip – kodėl?

Hovardas marškinėlių apačia nusišluostė rasotus akinius. Jo veidas buvo išraudęs nuo drėgnos autobuso kaitros.

– Kodėl jis mušėsi? – paklausė jis.

Gūžtelėjau pečiais. Kas gali žinoti, kodėl Mušeika mušdavosi? Be to, greičiausiai buvo begalė kitų priežasčių, kodėl jis sėdėjo kalėjime, bet man niekas to nesakė.

– Gasas ir Berta sakė mano mamai, kad tu atvažiuosi. Jie vaikšto į tą pačią bažnyčią ir aš jiems kadaise atidaviau katę, – pasakė Hovardas. – Liesą pilką katę, gyvenusią po mano veranda.

Tada jis papasakojo, kaip Gasas išmokė jį šaudyti iš laidynės, kaip vasarą Berta pakelėje kartais parduvinėja marinuotus agurkėlius, kaip vieną kartą jo

mama įvažiavo į griovį prie Gaso ir Bertos namų, kaip Gasas ištempė mašiną traktoriumi ir kaip pasukui jie visi kieme valgė ant laužo keptus mėsainius.

– Tau tikrai patiks su jais gyventi.

– Aš su jais *negyvensiu*, – atšoviau jam. – Aš grįšiu į Ralį.

– Ak, – jis nuleido akis į savo strazdanotas rankas ant kelių. – Kada?

– Kai mama atsistos ant kojų.

– O kiek tai užtruks?

Patraukiau pečiais.

– Neilgai.

Bet kažkoks gniužulas pilve išdavė, kad tai netiesa. Širdį kankinantis nerimas man kuždėjo, kad mama gali niekada nebeatsistoti ant kojų.

Kai autobusas pajudėjo iš stovėjimo aikštelės miesto link, Hovardas ėmė berti mokyklos autobuso taisykles. Draudžiama užimti sėdynę kitiems. Draudžiama kramtyti gumą. Draudžiama rašyti ant sėdynių atlošų. Draudžiama keiktis. Visa krūva taisyklių, į kurias, buvau beveik garantuota, niekas nekreipė dėmesio, gal tik išskyrus Hovardą.

Žvelgiau pro langą į apgailėtinus Kolbio vaizdus. Degalinė. Automobilinių namelių aikštelė. Saviarnos skalbykla. Mano akimis, nieko įspūdinga.

Jokių prekybos centrų ar kino teatrų. Net jokio kinų restorano.

Netrukus autobusas ėmė kilti į kalną. Nustojo lyti ir nuo asfalto į viršų vinguriavo garų kamuoliai. Siauras kelias vingiavo pirmyn atgal ir brėžė ratus. Kartkartėmis autobusas stabtelėdavo išleisti vaiko prie apgailėtinos išvaizdos namo su raudono žvyro kiemu. Kai beveik priartėjome prie Gaso ir Bertos namo, autobusas sustojo ir Hovardas su manimi atsisveikino: „Iki!“

Su juo išlipo ir jaunesnis raudonplaukis berniukas. Stebėjau juos einančius piktžolėmis apaugusiu kiemu namo link. Nuo laukujų durų iki pat kelio mėtėsi dviračiai, riedlentės, futbolo kamuoliai ir kedai. Laistymo žarna vinguriavo nuo kapsinčio čiaupo iki nuotekų angos kieme. Mažas berniukas nešvariu veidu į angą mėtė akmenis, nuo kurių taškėsi purvinas vanduo.

Autobusui pajudėjus, Hovardas pamojavo, bet aš nusukau akis ir įsmeigiau žvilgsnį į tą sudžiūvusį kramtomosios gumos gumulėlį.

Kai pagaliau privažiavome ilgą žvyruotą keliuką prie Gaso ir Bertos namo, išlipau ir akimis nulydėjau nuvažiuojantį autobusą, kuris lenkė prie žemės pakelėje nuo lietaus permirkusias laukines morkas.

Kai buvau besukanti keliuku, pakelės dulkėse pastebėjau kažką spindint.

Moneta!

Pripuoliau jos paimti. Tada švystelėjau kuo toliau ir greitai sugalvojau norą, prieš jai paliečiant žemę ir atšokus nuskriejant į mišką.

Na va! Dienos noras sugalvotas.

Gal šįkart pagaliau išsipildys.

Turinys

<i>Pirmas skyrius</i>	5
<i>Antras skyrius</i>	16
<i>Trečias skyrius</i>	23
<i>Ketvirtas skyrius</i>	31
<i>Penktas skyrius</i>	35
<i>Šeštas skyrius</i>	44
<i>Septintas skyrius</i>	51
<i>Aštuntas skyrius</i>	58
<i>Devintas skyrius</i>	65
<i>Dešimtas skyrius</i>	74
<i>Vienioliktas skyrius</i>	80
<i>Dvyliktas skyrius</i>	87
<i>Tryliktas skyrius</i>	94
<i>Keturioliktas skyrius</i>	100
<i>Penkioliktas skyrius</i>	111
<i>Šešioliktas skyrius</i>	116
<i>Septynioliktas skyrius</i>	126

Turinys

<i>Aštuonioliktas skyrius</i>	133
<i>Devynioliktas skyrius</i>	140
<i>Dvidešimtas skyrius</i>	147
<i>Dvidešimt pirmas skyrius</i>	158
<i>Dvidešimt antras skyrius</i>	164
<i>Dvidešimt trečias skyrius</i>	171
<i>Dvidešimt ketvirtas skyrius</i>	177
<i>Dvidešimt penktas skyrius</i>	184
<i>Dvidešimt šeštas skyrius</i>	193
<i>Dvidešimt septintas skyrius</i>	198
<i>Dvidešimt aštuntas skyrius</i>	202
<i>Dvidešimt devintas skyrius</i>	206
<i>Trisdešimtas skyrius</i>	211
<i>Trisdešimt pirmas skyrius</i>	215

Vienuolikmetė Čarlė kasdien sugalvoja slaptą norą – kaskart vis tą patį. Tačiau kuo toliau, tuo labiau atrodo, kad jam nelemta išsipildyti – ypač dabar, kai teko išvažiuoti gyventi pas dėdę ir tetą į kažkokį kaimą, nes mama su tėčiu negali deramai ja pasirūpinti. Naujoje vietoje Čarlei visai nepatinka. Tačiau galbūt ne viskas taip blogai, kaip atrodo iš pirmo žvilgsnio – čia ji sutinka draugiškai nusiteikusį kaimynų berniuką Hovardą ir šunį, kurį nusprendžia prisijaukinti.

Amerikiečių rašytoja Barbara O'Connor (g. 1950 m.) užaugo Pietų Karolinoje su mama, tėčiu ir vyresne seserimi, su kuria daug žaisdavo ir pešdavosi. Dabar ji gyvena Šiaurės Karolinoje su vyru, turi suaugusį sūnų, du šunis ir daug rašo. Dar ji labai mėgsta virtus žemės riešutus ir rekomenduoja kiekvienam bent kartą gyvenime jų paragauti.

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**

Korektorė **Eglė Devižytė**

Maketavo **Lina Ribinskė**

Tiražas 2500 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB „ScandBook“

Gamyklos g. 23, LT- 96155 Gargždai

– Nuo ketvirtos klasės kasdien sugalvoju po norą, –
pasakiau.

Hovardas išpūtė akis.

– Matyt, daug ko nori.

Papurčiau galvą.

– Ne, tik vieno dalyko, – atsakiau. – Visą laiką
noriu to paties. Kiekvieną kartą.

Jei kas Čarlės paprašytų išvardinti tris
mėgstamiausius užsiėmimus, ji atsakytų: futbolą,
baletą ir muštynes. Bet tik vienas iš šių trijų
atsakymų teisingas.

Čarlė dievina muštynes. Jai nerūpi, ar naujoje
mokykloje turės draugų. Bet tikrai niekas nedrįs
blogai elgtis su Čarle Ryz.

Vis dėlto Čarlė tik iš pirmo žvilgsnio atrodo pikta
ir bjauri. Juk vis dėlto sugebėjo rasti draugą ir net
prisijaukinti benamį šunį.

Dar ji žino labai daug būdų sugalvoti norą. Ir tiki,
kad jei patį didžiausią norą kartosi kasdien, vieną
dieną jis būtinai išsipildys.

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-593-7

9 786094 415937